

[Løje.]

der er ogsaa andre Hensyn at tage, som vi nu engang ikke kommer uden om, og som til syvende og sidst ogsaa er i de beskæftigedes, i Arbejdernes Interesse. Vi gør vel i at understrege, hvad der i den senere Tid er sagt baade af Statsministeren og fra anden indflydelsesrig Side, at vi kan ikke blive ved at køre i de gamle Baner, vi er nødt til at anlægge et nyt Syn paa mange Ting, vi er nødt til at indprente Befolkningen den Opfattelse, at hver enkelt i dette Land, høj og lav, den bedre stillede og den daarligere stillede, skal være med til efter Evne at bære de Byrder, som vi under de fortvivlede Forhold, vi er kommet ind i, maa være fælles om at bære.

Statsministeren har jo for nylig baade her i Tinget og i en Radiotale talt om Tilpasning. Det er et Ord, der hidtil ikke har været særlig velhørt hverken her eller andre Steder under politiske Drøftelser, men Statsministeren nævnte det i sin Radiotale en, to, mange Gange, og paa en saadan Maade, at det virkelig maatte virke overbevisende ogsaa paa dem, der tidligere havde ment, at de kunde unddrage sig denne fornuftige Ordning. Jeg tænker ogsaa paa Udtalelser, der er fremsat af Nationalbankdirektør Bramsnæs i Radioen. Han talte, saa vidt jeg erindrer, om „den onde Cirkel“, og dermed vilde han give Udtryk for, at højere Omkostninger gav højere Varepriser og højere Varepriser højere Omkostninger. Det var ogsaa det, den højtærede Statsminister et Par Gange kaldte Skruen uden Ende. Vi er jo mange, der tidligere har talt om denne Skrue uden Ende, men nu er der vel Haab om, at denne Skrue ikke skal gaa over Gevind, eftersom man ogsaa paa højeste Sted er blevet klar over, at der kan være Fare derfor. Jeg tænker ogsaa paa Udtalelser, fremsat i Dag af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, som understregede, at den Produktion, der var, burde fremfor alt holdes i Gang.

Men nu kommer det, jeg egentlig vilde sige om dette Spørgsmaal. Det er, at foruden at søge at skabe rimelige Erhvervs vilkaar for de paagældende Erhvervsgruppers Arbejdere, maa man ordne det saaledes, at Beskæftigelsen ikke gaar i Staa. Det vil nemlig ramme Produktionen og derigennem alle i dette Land, og det vil i sidste Instans ramme dem, det nødigst af alt skulde ramme, Arbejderne, dem, som det ærede Medlem Hr. Otto Jensen talte saa smukt om — det ærede Medlems Tale vidnede dog ikke om, at han endnu var blevet helt klar over den Tilpasning, der maa ske, at vi

ikke fremdeles kan køre i Ring, at vi ikke fremdeles kan bevæge os i disse „onde Cirkler“, som det ærede Medlem maaske ikke endnu har talt med sin Partifælle, Nationalbankdirektør Bramsnæs, om. For øvrigt vil jeg gerne sige, at Nationalbankdirektøren plejer jo at være af dem, der fører an, i hvert Fald naar der tales om disse Ting, og det skal ikke komme ham til Skade i det almindelige Omdømme, saaledes som Forholdene er blevet.

Jeg vil gerne understrege, at man tillige maa passe paa ikke at stramme Fordringerne om Betaling for udført Arbejde paa en saadan Maade, at Produktionen ogsaa af den Grund begrænses. Vi ved, at vi kommer ud for en meget betydelig Produktionsbegrænsning af andre Grunde, som jeg ikke her behøver at komme nærmere ind paa, men Produktionen skulde ikke gerne gaa yderligere ned, fordi man strammer Fordringerne for stærkt med Hensyn til Produktionsomkostningerne. Selv om det maaske er svært — og jeg skønner efter de faldne Udtalelser, at det vil blive svært for det ærede Medlem Hr. Otto Jensen —, maa man prøve paa at se denne Sandhed i Øjnene. Det er Hovedbetingelsen for, at vort Land kan komme nogenlunde frelst gennem de Vanskeligheder, som ad forskellige Veje er blevet os paaført. Smukke Taler gør det ikke, heller ikke de Taler, jeg har nævnt, som er holdt af dem, der indtager de højeste Poster her i Landet. Der maa Handling til, og her staar vi da over for et af de Spørgsmaal, vi maa tage Stilling til.

Det foreliggende Lovforslag gaar jo ud paa, at en af Statsministeren nedsat Voldgiftsret skal træffe Afgørelse om Vilkaarene, hvorunder de i Lovforslaget anførte Erhvervsgrupper skal arbejde i den nærmest kommende Tid. Partiet Venstre har ikke noget at indvende imod, at der her træffes en hurtig Beslutning. Vi er klare over, at vi paa dette Omraade maa opgive en Del af de Krav, vi i øvrigt stiller. Jeg vil gerne sige, at vi finder det ikke tiltalende, at man paa denne lidt haardhændede Maade skal træffe Beslutninger om vigtige Erhvervsinteresser, men vi erkender, at der næppe i dette Øjeblik er synderlig andet at gøre. Men naar vi bøjer os for denne Kendsgerning, maa vi selysagt stille visse Krav. Vi maa lægge Vægt paa, at denne for Produktionen og for alle Parter saa vigtige Afgørelse træffes af en virkelig neutral Instans, der har de bedst mulige Betingelser for at se bort fra tidligere Opfattelser og Divergenser vedrørende disse Spørgsmaal.